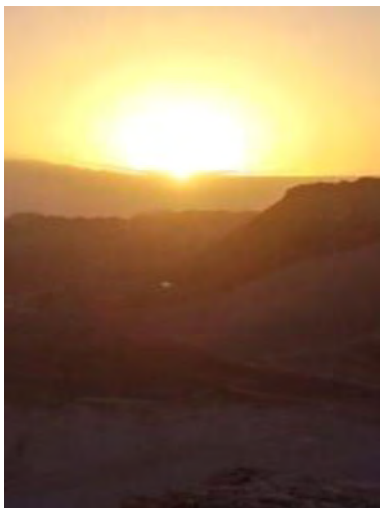

Колко малко му трябва на човек. Хапнахме, пийнахме и запрашихме към Долината на дъгата – щяхме да казваме довиждане на слънцето. Висок отсечен склон, който гледа към залязващото слънце на над 4000 метра. Паркинг в нищото. Туристите от цялото Педро пак се бяха изнесли на този баир!!! Всеки държи нещо за снимане и чака.

Докато чакахме видяхме цялата долина, в която е разположено селцето, видяхме двете долини – тази на смъртта и на луната, видяхме и как започна да духа полека и след известно време вдигнатата прах заля като вълна всичко, което виждахме. Ужас – това се случва всяка вечер. С природата шега не бива и трябва да се уважава!!! ВС!!!

Казахме довиждане на слънцето и с по няколко снимки в апаратите се набутахме в автобуса и обратно към Педрото. Добре де, ама Надя и Едуардо се оказаха от едно котило. И тази кара по същия начин - на 5-та и със спирачки. Добре, че този път слизахме само от 4000 и селото беше по-близо. Спряхме само веднъж ☺. Живи сме. ВС!!!

Вечерта трябваше да свършим още две неща – да обменим пари за Боливия – утре тръгнахме нататък и да посетим астрономическата станция в селото.

Както казахме в началото на този разказ – пари се обменят в Сантяго. Ние го направихме в Педрото – грешка, но това е реалността – вие не я правете. Все пак с еквивалента на малко долари, изразяващи се в боливиани сме готови за пътуването към Боливия. Три дни ще сме там – Тигърчето пак се подсмива!!!

За днес има още – урока по астрономия. С малки изключения към 23 часа групата се натовари на автобусчето и след 10-на минути е в местната обсерватория. Изненада и то каква – два телескопа, двама астрономи с перфектен английски и още по-перфектни знания в своята област, зала, в която ни показаха филми за вселената и закуска с топло кафе и чай. ВС и благодаратигърче!!! Снимките със звездите от южното полукалбо и луната, направени през телескопа са незабравими!!! Но... усяхме да направим и нещо за Локо София ☺ - така де, няма само тези в Япония да се прославят.

Лягаме късно, но и с това вече сме свикнали.

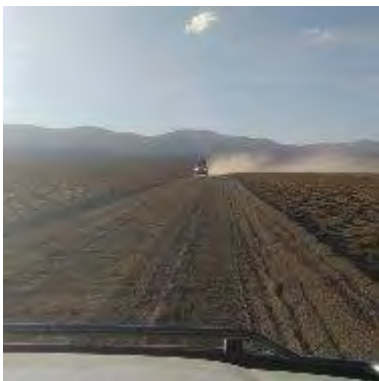
24 ноември 2018 г.

Ставаме нормално и тръгваме към Боливия. С нас има още една личност – това е местната партньорка на Алекс. Нормален човек, ако не се обръща внимание на приликата ѝ с местните индианци, облеклото ѝ – пак такова и отпечатъка на цивилизацията – малко понапълняла. Този феномен се вижда и при тъмнокожите в щатите и при нашите малцинства, а сега и тук – малко повече пари, следователно и храна, и готово. Това е част от развитието на човечеството и приобщаването на малцинствата. Какви ги говорят??? Какво пък – това си е самата истина и всеки я знае – нямаше защо за това да се ходи чак до Чили ☺.

Пътуваме по същия път както преди два дни – към океана и нагоре. Бързо преминаваме през хребета на 4400. Напускаме асфалта и пътя, по който всички товари от вътрешността на континента отиват към океана и със завой наляво поемаме към Чилийската митница. Къща в нищото, но оттам минава макадана, а значи и ние. Всичко е нормално, освен сутрешния студ. Набутваме се в автобусчето и след 2-3 км – пак навън. Още една митница, но този път къщичка – това е Боливийската официална институция - отнасяйте се с уважение към тези неща, моля!!! Чакаме на опашка, но като дойде нашия ред нещо запечна работата. Алекс, Доби и симпатичната представителка на туристическата индустрия на Чили преговарят с боливийския митничар. Той им сочи едно табло, те нещо му обясняват, но нас не ни допускат да минем през величествения митнически център, въпреки, че преди това попълвахме една и съща хартия в три екземпляра. Нали знаете онази приказка – ако не става дума за пари, да знаете, че става дума за много пари. Ами в това била работата!!! На въпросното табло имало списък на страните от нашия свят, разделени според приноса им към Боливийската държава – помагаш – влизаш в Боливия без пари, не помагаш – ще си плащаш. Нали се досещате къде беше името на нашето Отечество??? По 110 долара на човек и влизаш. Алекс се почувства много неудобно – това беше удар под пояса – пътуването той го организира от една година и сега – дай още. Всички решихме, че ще съберем въпросните пари, но той отказа да ги вземе и пое разходите.

Ох – викам си, сега ще минем през пункта и ще седнем в колите на топло – нали се сещате – това става сутринта, на над 4000 метра и там е много ветровито и студено!!! Влизаме, в къщичка с отворени паспорти, Алекс подава парите на закръгления митничар (в това отношение с нашата красавица си бяха направо брат`чеди) и му иска документ, че ги е заплатил. Леле – каква грешка!!! Онзи само дето не извади калашника – вълн!!! Пак на студа и в Чили!!! Извадиха се телефони, започнаха едни разговори, а онзи от вътре поглежда с едното оченце – просто желаещите да влязат в Боливия вече бяха свършили и той нямаше какво да прави – само ние се мотаехме около МИТНИЦАТА (с уважение моля!!!). Не съм сигурен какво стана, но ако питате мен на онзи закръгления му запари под лъжичката – не знае човека ние на кого звъним . Какво ли си е казал - леле – да ми изгори службицата за някакви си 1600 долара!!! От други бунаци ги получавам всеки ден и никой не иска фактури. Я да ги пускам тези – от къде бяха... добре де - ще ги пиша италианци. И влязохме в Боливия като италианци. Не можем да се отървем от тези жабари – самолетът техен, сега пък ни припознаха като от ботуша. Карай – ще го преживеем – само да тръгваме. Чакат ни три джипа (но не като пеката) и трима боливийци. Това са нашите возила и водачи за тези три дни. Всичко по-нататък е планирано, организирано и заплатено – ние трябва да го преживеем. Алекс пак се подсмивва. Чакаха ни над 300 км, като ще подържаме височината – над 4000 метра.

На нас, както винаги ни провървя – нашата кола няма климатик – е късметлии момчета сме си и това е, но какво пък – тръгваме първи в колоната – гордо!!!

Първата спирка беше в Салар Чалвири – две къщи и полвина, едно сухо корито на река и открит минерален басейн (добре де, гьолче – 5 на 5). Тоалетна – да, има, казват й баньо и струва пари – това е - ако искаш. Този път не плувах – не че имаше къде де, но просто истинката ме налягаше все повече и повече, а Маята откровено се мъчеше. Но онези трите, с които там правихме нещо в предишния басейн, не пропуснаха и този – браво на момичетата!!! Мъжки представител нямаше – срамота!!! А в езерото пред басейна спокойно се разхождаха фламинго – красота!!! ВС!!!

Продължаваме. Нашият шофьор е младо момче, което може да е от 18 до 40 години – просто от външния му вид не може да се определи нищо. Алфи му е името!!! Малко по-късно видяхме семейството му – имаше дъщеричка на 2-3 годинки – значи може да е на около 25 години. Кара джипа през нищото без навигация. Колко ли пъти вече е минавал този път??? Явно познава пътя като пръстите на ръката си. А сега си представете картината във возилото. Не е нова тойотата, подруска малко, но това се търпи. Това, с което никой не може да свикне е прахта – влиза от всякъде и влиза навсякъде – нали ме разбрахте – да не обяснявам повече. Слагаме маски, шапки и какво ли още не – нищо не помага. А Алфито, тъй като знаеше, че нищо не помага, си караше колата спокойно и даже не ни поглеждаше. Като тръгнахме искаха нашия джип да е първа кола – така и стана. Мислех си, че поне праха от предната кола няма да влиза при нас – ами то си нямало никакво значение коя кола си – дозата прах е една и съща. Вечерта взимаш чука и къртиш камъните от носа си – е малко пресилич нещата, но си беше неприятно. Спасяваше ме една малка туба с надпис Дипрогента. От нея се мажехме всички – тя ме спаси и миналата година в Перу – помага за ранички и какво ли още не.

Прахът си е прах, но чудесата започнаха – Лагуна ди Колорада – езеро на почти 5000 метра. Вече няколко пъти видях миражи- ВС!!! Следва цял списък със забележителни места – няма да ги изброявам - за тези, които бяхме там са в главите ни, а за тези, които четат това писание, те ще бъдат просто имена, които ще изчезнат след секунди. Важното е да усетим още веднъж тръпката от това пътуване. Навсякъде спираме, снимаме, взимаме въздух и пак в тойотата и праха. ВС!!!

Спомнете си, представете си макадан и към него прибавете представата си за нищото – продължаваме – 300 км. Хей, само 300 км са, но такъв маршрут не се минава като разстоянието от София до Варна. От време на време Тигърчето ни ободрява като казва, че всъщност, чат пат се движим и по трасето на ралито Париж-Дакар – ами това ако не е за гордост – здраве му кажи.

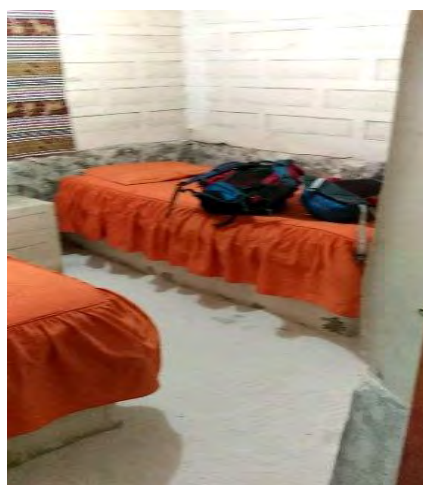
Пак за прахта – няма да я забравя скоро – хайде и за нея да кажем – ВС!!! – от мене да мине!!! Ако вятъра духа отпред – добре - прахта остава отзад, ако е странично - прашната ни опашка се извива като змия и можем да си я гледаме, ако е отзад – лоша работа – идва ни на гости като допълнителна доза, към тази, която така или иначе се просмукваше отвсякъде. Най-красиво е като гледаш кола, която идва срещу тебе – нещо се търкаля на хоризонта към тебе, а опашката от златиста прах се извива нагоре, наляво или надясно си иска. При разминаването с други коли (имаше ги и то доста – джиткат си в нищото – не сме само ние толкова луди) задължително се затварят всички прозорци – иначе.... За да убием времето и забравим праха говорим за какво ли не – оказа се, че Гената е една историческа енциклопедия – жалко, че е толкова мълчалив – знае и кътните зъби на всяка история.

И изведъж, както си карахме по «официалния» макадан в нищото – табела – пътя е в ремонт. Ами сега – наляво и... през просото. Без ограничение на скоростта карахме с.... 15-20 км в час – повече не може, а и нямаше къде да се разминем ако срещу нас се появеше друга кола. И така 1-2 часа. Спираме да раздвижим малко задниците и да изчакаме другите две коли – нашият човек все пак беше водачът и най-добрият шофьор. Питам го : ако стане нещо с колата, какво правим ? Той ме гледа и пита : какво може да стане??? Ами спуква се гума – ще я заменя – имам запасна. Пука се още една – ами ще взема една гума от другите коли. Пука се още една – уф – ще изпратя третата кола за помощ. Ами ако и с нея стане нещо – човекът ме гледа вече нервно – чак пък толкова ли ще сме каръци. Разговорът стана с помощта на четирипръстната ситема, но се разбрахме. Вярно - този сценарий слава богу не се разигра, но като си представя, че зад нас и пред нас имаше по 200 км пушиняк и няма покритие на телефоните - малко се втрисах. Благодаря на онзи горе, благодаря на Тигърчето и на тези момчета!!! ВС!!!

Минаваме до Лагуна ди Колорада – почти 5000 метра. Ще я гледаме на връщане подробно – сега онзи дебел боливийски корумпиран митничар ни изяде времето!!! Височината вече не я обсъждаме – то си е като добър ден – живеем между 3500 и 5000 метра!!! Готови сме и за по-високо – онзи горе нали ни чува, но да вземе да ни чуе и Тигърчето – стига с тези обикновени екскурзии!!!

Денят поляка преваля – притъмнява, а имаме още 100 км. Продължаваме на фарове и ... в един момент в нищото се появяват светлинки – това ще да е дългочаканото селце Сан Хуан и нашият хотел в него. Облизваме се – ще спре да друсаме, няма да има прах и ще има манджа и после легло...мечти, мечти!!! На входа в селото пресича ж.п. линия. Алфито спря джипа на линията и започна да обяснява, как два пъти дневно композиции откарвали добитата медна руда по тази линия в Чили. Днес вече втората композиция била минала и т.н. – бърбори, а Света превежда от време на време. А не мене ми притъква – ами ако тази вечер композицията е закъсняла – ще ни помете като сламка. А онзи си говори бавно и изразително и не мърда колата. Изпотих се – накрая я премести. Уф... Да им имам спокойствието на тези боливийци.

Докара ни човека до хотела, грабнахме куфарите и вътре. Забравих да ви кажа, че те - куфарите всеки ден се товариха на покрива на джиповете, завиваха се с едно червено платнище и се връзваха –каквото оцелее до вечерта – това е!!! Нашият беше все още там. Тигарчето ни дава стаите, засилваме се към тях, ама нещо не е както трябва. Гледаме и все още не искаме да приемем действителността – хотелът е построен от блокчета сол, на пода има сол, леглата в стаите са от сол... Всичко е солено, с изключение на поднесената ни вечеря – тя си беше както трябва, та даже и по чаша чилийско вино пийнахме!!! ВС!!!

Ще се чудим утре- сега по леглата – не ме интересува дали е от сол или от нещо друго – искам да спя!!! Преди да се трупя съм, се замъквам на чешмата да си измия зъбите. Търкам ги, а до мене едно младичко пере един парцал. Ама старателно го пере ви казвам. Чудих се, чудих се па я попитах – за какво ти е това платче??? Ами ще си го сложа на лицето, казва бразилката (такава беше, но повече приличаше на европейка), защото иначе въздуха е много сух и не мога да заспя – ей чудесиите на тази страна не свършват – отивам да спя и без парцал!!! ВС!!!

25 ноември 2018 г.

Тази нощ беше много кратка и не успях да усетя влиянието на солта и нулевата влажност – ставаме в 3 часа. Сега вече зная – това беше най-.....ВС!!!. (няма я нужната дума в моя речник – не я знам, не съм я чувал) от нашето пътуване. Великото солено езеро Уюни!!! Съжаляваме, че не успяхме да видим на светло Сан Хуан и нашия хотел, но такава е програмата – останахме само с хубави спомени от това селце и хотелчето – добре че не го видяхме на светло – тогава едва ли щях така да го похваля ☺.

Захвапваме отново макадана (целият ни преход в Боливия през тези 3 дни беше към 1000 км; от тях пътувахме по асфалт в продължение на около 5 км. – това само за статистиката – и на макадана си ни беше напълно ОК – свикнахме и нямаше никакви проблеми - миражите с асфалта така или иначе бяха много далече, а ако знаете как ми се искаше да свърши това мъчение с праха!!! Колата ни клати в тъмното. От ляво е Маята, от дясно Кремена – подпирам се в тях от време на време и дремя – в нищото не се вижда нищо!!! Алфито пак кара по вътрешния си GPS – няма грешка. Спира от време на време, за да се увери, че двамата му другари успяват да го следват и завиват на правилните места в нищото. След около 2 часа изведъж около нас някак си просветля, ама си е тъмно отгоре де. Гледам – макадана изчезна и караме по бяла плоскост. Вече не друса и тойотата ръмжи спокойно. Вчера Тигърчето ни обясняваше за езерото, но кой да го слуша...Това сме щели да видим, онова сме щели да видим... Май започвам да проглеждам и разбирам за какво е ставало дума. Пътуваме по повърхността на най-голямото солено езеро в света, разположено на над 3600 метра. Слой от 1.5 метра вкаменена сол, а отдолу на места до 150 метра концентриран воден разтвор на сол. Представете се гладка бяла повърхност с радиус 60 километра – например от центъра на София, та до центъра на Ботевград и въртиш окръжност. Ами това си е почти 1/10 от площта на България. Там бяхме!!! И цялото това поле сега природата го беше разчертала на шестоъгълници, очертани от малки ивици сол – красота!!! ВС!!! Само се опитваме да си представим това уникално място през валежния период в Боливия– казват, че тогава това е най-голямото огледало в света – водата над солената повърхност е с дълбочина от 10—30 см. ВС!!!

Пиршеството с природата започна с наблюдаването на изгрева. Виждали сме слънцето да излиза от морето или от зад хълм, но от бял хоризонт, очертан като линия ...не-е-е-е – за такова чудо нито бяхме чували, нито бяхме виждали, нито даже не бяхме и помисляли!!! Благодаря ти ТИГРЕ – велик си!!! ВС!!!

